

„Boš tiho, žaba žabasta! Saj sam vem, da ni bilo. Nič naj te ne skrbi; sem že tudi to popravil tam, kjer se popravljaajo take reči.“

Mrak je že bil in cerkvenik je zazvonil „ave Marijo“. Stric na glas molijo „angeljevo češčenje“, potem primejo za kljuko in pravijo: „Lahko noč!“ Po sobi pa se je razlegal odzdrav: „Lahko noč, stric! pa se kmalu zopet oglasite.“

Pa sta ga le premagala.

oš prišel jutri k nam, Jernejec?“ so vprašali nekega dne moj oče, stoječ na hišnem pragu, postarnega moža, ki je koračil počasi od cerkve sèm proti naši hiši. Ta mož je bil naš klavec Jernejec, ki je hodil k nam navadno prešiče klat. Bil je že precej star. Na glavi je nosil vedno, po letu in po zimì, staro, oguljeno polhovko in čevlje je imel na kveder. V ustih mu je tičal mal vivček, iz katerega je vedno pihal velike dimne oblake.

„Veš, bom klal!“ so nadaljevali oče.

Jernejec jih je pogledal, vzel vivček iz ust in iztresel pepel iz njega. Potem je pa rekel:

„Toraj boš klal? Katerega pa? Ali mogoče onega, ki si ga kupil oni mesec na semnju v Zatični, kali?“

„Da, da, tistega!“ so odgovorili oče. „Zredil se je že močno in zato ga bom zaklal. Ostala dva bom pa še redil in ju prodal, če najdem kupca!

Toraj pridi jutri, tako-le okrog sedmih, ali pa še prej! Boš?“

„Bom!“ je odvrnil Jernejec kratko in potem je začel počasi stopati proti domu.

Mi otroci pa, ki smo poslušali skrivaj zadaj za vratmi, smo se silno vzradostili, čuvši, da bodo jutri klali. No, pa saj sami veste, kako ste veseli, kadar pri vas koljete! Toraj ni čuda, da smo komaj čakali jutrajšnjega dne!

Moj brat Jožek je skakal po sobi, kakor jelen, vriskal, da so ga morali oče pokregati. To ga je za nekaj časa umirilo, a kmalu je začel zopet ponavljati poprejšnje stvari. V svojem veselju se je tako spozabil, da je prevrnil mojo malo sestrico Anico, ki je začela šele hoditi in je bila ravno v sredi svojega romanja iz enega kota v družega; zato je pa dobil od matere nekaj udarcev, kar ga je spravilo zopet v poprejšnjo mirno lego.

Ko smo se zvečer spravljalì spat, nismo nič kaj pobožno molili, ampak smo vedno mislili na klobase in klobasice, katere so tako dobre!

Še po noči se nam je sanjalo o njih...

Zjutraj smo zgodaj vstali, kar sicer ni bila naša navada, toda danes so nas budile klobase. Brzo smo se oblekli in skočili k oknu, kjer se je videlo na dvorišče; tu so bili zbrani že Jernejec s svojim običajnim, neločljivim vivčkom, mati s škafo, da bi prestrezali kri, in pa oče z noži.

Takoj smo udrli na dvorišče.

„Boste šli notri, paglavci poredni!“ so nas začeli mati kregati. „Skozi okno glejte, saj se tudi od tam dobro vidi!“

A nič ni izdalo njih karanje.

Prosili smo tako dolgo, da so nam dovolili ostati zunaj, kjer smo natančno videli vse, kar vam hočem sedaj opisati.

Jernejec in oče gresta k svinjaku, odpreta vrata in Jernejec zgrabi za ušesa prešiča, katerega mu pokažejo oče, ter ga pritira ven iz svinjaka.

„Le pojdi debeluhar, le!“ mu prigovarja. „Saj te bo kmalu konec.“

Toda pujsku se ni nič kaj ljubilo tako zgodaj poginiti. Parkrat zakruli, se otrese Jernejca ter zbeži po vasi.

In kaj je zdaj sledilo?

Jernejec je zdirjal za njim in tekel, kolikor so mu dopuščale moči. Čudil sem se mu, kajti ne bi bil prisodil temu starcu tolike urnosti! Še celo njegov ljubi vivček, ki mu je padel iz ust in se na tleh razbil, ni imel sedaj več upliva na Jernejca. Drugače bi ga takoj pobral, toda danes ga ni, kar je bilo veliko čudo. — Tako sta tekla po vasi oba.

Naenkrat se pa ustavita oba, prešič in njegov lovec, ki je bil že blizu njega, obsedi na njegovem hrbtu. V prvem hipu je klavec kar ostrmel, ker je tako nanagloma prišel na tega čudnega konja, ki ga je nekaj časa nosil okrog. A kmalu je prišel k zavesti in stopil s hrbta prešičevega ter ga pripeljal za ušesa nazaj.

„Ti čuk, ti, zdaj mi pa več ne uideš! Da bi te, še vivček sem razbil zavaljo tega debeluha. Le čakaj, ti bom že povrnil!“

S temi besedami sta zavalila z očetom ubogega pujska na debelo desko, ki je bila nalašč pripravljena za prešičevo klanje.

A še je sklenila usoda drugače! Še je ponudila ubogemu pujsku prilžnost, da se oprosti smrti, samo da je moral žrtvovati za to svoj — rep.

To je bilo tako-le: Ko prešič, ki je bil že blizu pogina, začuti, da ga tišči samo en mož, moj oče, — Jernejec je brusil nož — se mu zopet zbudi ljubezen do svobode in življenja in zato se požene z vso silo kvišku ter skoči na tla in zbeži, a očetu ostane v rokah — rep, za katerega so držali.

Jernejec se pa hitro vrže na ubežnika in ga res ujame ter ga pripelje — zopet nazaj k odru.

„Ti trések ti! Ali že ne boš dal miru?“ se je po pravici jezil, ko je pritiral nazaj trmastega in porednega pujska.

Zopet sta ga oba možaka vrgla na desko in Jernejec mu je zabodel ostri nož v grlo, da je žalostno zacvilil. Kmalu je pa končal svojo godbo, ker mu je ugasnilo življenje. Potem so ga polili s kropom, da so šle raje ščetine od kože in ko je bil očiščen, so ga v slovesnem sprevodu prenesli v hišo na nosilu, za katerim smo mi ponosno korakali.

V hiši so ga potem razkosali in naredili iz njegovega mesa in krvi klobase, krvave in mesene, katere smo mi drugi dan — ta dan jih nismo smeli, ker je bil petek — jedli z veliko slastjo.

Oglarjev Miha.

